

Κόρη

Περσεφόνη, νέα Κόρη,
με τις φίλες, τις καλές,
άνθη πήγε να συλλέξει,
από Αίτνας παρυφές!
Λαμπερός Άνοιξης Ήλιος,
καθαρός νιος Ουρανόσ,
αύρες δροσερές σκορπούσε,
δωροδότης Αίολος.
Γέλια, χάχανα, παιχνίδια,
γέμιζαν την εξοχή,
Φύση γιορτινά φορούσε,
στην εαρινή γιορτή!
Έρωσ τέντωνε το τόξο,
με σημάδι τις καρδιές,
καν εξαίρεση δεν κάνει,
για τις θείες ή θνητές.

Άδης βλοσυρός πονάει,
γιατί δέχτηκε κι αυτόσ
βέλος το ερωτογόνο,
σαν ταλαίπωροσ θνητόσ!

Περσεφόνησ θείο κάλλοσ
με το πάθοσ του ποθεί,
παίρνει φόρα και παλεύει
από σκότοσ για να βγει.

Άνοιξε μεγάλο χάσμο,
εις τον κάμπο παρακεί,
Περσεφόνη καταπίνει,
άφαντη σαν αστραπή!

Κλαίνε, δέρνονται, φωνάζουν,
φίλεσ της αγαπητές,
στην μητέρα της να πάνε,
τρέχουν σαν περιστερές.

Φέρνουν το κακό μαντάτο,
που πληγώνει την καρδιά
Δήμητρασ, θεάσ μητέρασ,
Περσεφόνησ συμφορά!

Μαύρα φόρεσε και βγαίνει
και την Κόρη της ζητεί,

και στις Αίτνας τα λιβάδια,
και σε γη Σικελική.

Την παράκλησή της κάνει
προς το Δία, τον τρανό,
τη μονάκριβή της Κόρη
να την βρει με τον καιρό!

Προτού Φύση μαραζώσει
και ζωή πριν μαραθεί,
Περσεφόνη να γυρίσει
σ' αγκαλιά τη μητρική.

Δίας τότε παρεμβαίνει
στη σκηνή δυναμικά,
Άδη φοβερό διατάζει
να φερθεί πιο λογικά!

Μισό χρόνο νέα Κόρη
να κρατεί με το στανιό,
και τον άλλο να τη στέλνει
στης μητέρας σπιτικό.

Όταν κάτω κατεβαίνει,
Φύση πάσα συμπενθεί,
κι όταν πάνω ανεβαίνει,
ξαναγίνεται γιορτή!

Νέες τα στεφάνια πλέκουν
για των νέων κεφαλές,
νέος Έρωτας πυρώνει
με τα βέλη τις καρδιές.

Χελιδόνια φτερουγίζουν
στο γαλάζιο Ουρανό,
τα μηνύματα χαρίζουν
για της Κόρης ερχομό!

Τα πολύχρωμα λουλούδια
Αίτνας τις πλαγιές κοσμούν,
και τις φίλες Περσεφόνης
στο χορό ξανά καλούν.

Αλφειός την Αρετούσα
κυνηγώντας θέλει βγει
από θάλασσας τα βάθη,

στο χορό για να πιαστεί!

Νέος ποιητής θα πλάσει
κι άλλο ποίημα καλό,
όχι για της νίκης δώρο,
μα για ζεύγος ταιριαστό!

X. K. E.